

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UN CASAMENT

Y

UN DIVORCI

Lo nuvi.

Questions matrimonials.

HIPODROMO NACIONAL.

PRIMAVERA DE 1887.

CONFORME estava anunciat, y ab l' animació propia d' aquests espectacles, s' han verificat las primeras carreras politicas de la temporada.

L' hipódromo estava brillantíssim. En Moret s' havia encarregat de fregarlo, y ja se sab que aquest bon senyor pera donar brillants á qualsevol cosa s' hi pinta sol.

En las tribunas gran concurrencia de marquesas de superior qualitat y duquesas passadas per aygua.

La pelousse plena completament. Y no es d' extranyar, perque es cosa sapiguda que 'ls pelons aquí abundan de mala manera.

Ocupava la garita del jurat lo distingit caballista senyor Martos, assessorat per varios politichs de la mateixa ganaderia.

A las tres en punt lo president va tocar la campana y á las cinch comensava la primera carrera. La puntualitat dels sportmens no 's desmenteix may.

Com sab tothom, la primera carrera era la *Steple-trasatlántique*.

S' havian inscrit bastants caballs: *Balaguer y Gamao*, de las quadras del Sr. Sagasta; *Villaverde*, de la ganaderia Cánovas; y *Azcárate, Labra* y altres, de las quadras democráticas.

En l' arrencada tots van mantenirse en la mateixa linea: *Balaguer* va caure dugas ó tres vegadas; pero en virtut de circumstancias especialíssimas que ningú ha pogut explicarse prou bé, ell va ser qui se 'n va endur lo premi, guanyant la carrera per 200 vots... es á dir, per 200 caps de caball.

Música y aplausos: la gent de la pelousse baixava 'l cap avergonyida.

Lo nostre favorito era *Azcárate*, que va portarse com un brau, encara que no li va servir de res.

Hem sentit á dir que 'l caball *Balaguer* ha quedat ab una pota desllorigada.

Carrera segona: *Criterium-jurat*. Destinada exclusivament pera potros conservadors y fusionistas, de pura sanch pressupuestivora.

Caballs inscrits: *Maura, Silvela, Pidal, Alonso Martínez* y altres, perteneixents á diverses quadras.

Feta la senyal, lo caball *Pidal*, de la ganaderia mestissa, va desbocarse, tirant lo sentit comú per terra y fent una infinitat de desgracias.

Silvela, que ha correbut ja en molts hipódromos y la sab molt llarga, va fer molt més cami sense corre tant com *Pidal*; pero á pesar d' aixó, no van poguer evitar que *Maura* y *Alonso Martínez* de las quadras fusionistas, los passessin al davant, arribant tots dos á puesto al mateix temps.

Lo president va imposar una multa á *Pidal* per haver cridat massa.

Tothom feya elogis del caball *Alonso* per la seva bona voluntat, y especialment per no haver desmentit lo que havia promés, cosa verdaderament extranya en aquest país.

Tercera carrera: *Handicap-ultramari*, pera potros y caballs de totes procedencias. Premi: Una cuba desballestada.

Figurava en primera linea 'l caball *Calvetón*, procedent de Cuba, y del qual se 'n tenian molt bones notícias.

Un altre dels inscrits era *Moret*, potro filarmónich que quan corra fa adormir als que se 'l miran.

Calvetón tenia una gran ventatja desde 'ls primers moments, perque realment la situació de Cuba es tristíssima, y 'ls caballs que venen d' allí portan una furia endiaplada; pero no contava ab la práctica y las camándulas de *Moret*.

Aquest caball tè un modo de corre, que sembla que balli un rigodón: gracias á aixó mareja y enlluherna als contraris, y sempre queda bé, majorment considerant que á n' ell tot li es patria.

Lo premi, pues, va adjudicárseli, á pesar de que en la pelousse 's continuava assegurant que lo de Cuba va malíssimament.

Lo desfile brillant y plé d' incidents notables: van ferse varios cambis de caballs y moltes vendas. *Salamonca*, que perteneixia á las quadras del Sr. Sagasta, ha passat á las del Sr. Cánovas. La ganaderia reformista está á punt de quebrar, á causa de la poca sort dels seus animals.

S' assegura que á la major brevetat se verificará una

carrera de burros, en la qual correrán tots los espanyols qu' encare diuhem que aquest govern es bó. Si 's realisa, ja 'n parlarem.

FANTÁSTICH.

Associaçió militar monárquica ó siga la conjura dels coronels ensajada fa alguns mesos á Aranjuez durant los postres de un banquet, comensa á produhir sas lógicas conseqüencias.

Lo diputat Sr. Campomanes s' ha queixat del desterro repenti de uns oficials de la guarnició de Valladolid, que sense més ni més, s' han vist eparats del puesto que ocupavan.

Y 'l general Cassola contesta que si... que no... que ja veura... que sesta... que ballega... En una paraula, lo general Cassola fa l' orni.

Com se tracta de un assumpto tant delicat nos limitém á consignar lo fet, suprimint los comentaris.

En aquests temps, qui juga ab sabres corra perill de tallarse.

Visquéem y vejém... que al final bè hi arribarem.

Per atropellos, ilegalitats y escándols electorals se n' ha endut la palma l' arcalde de Manuel (prov. de Valencia).

Entre altres cosas va agafar als electors més influents del poble, y va tancarlos á la presó.

Los presos se queixan á la superioritat, y quan lo governador demana comptes á l' arcalde, aquest tè la barra de r spondre:

—Jo no he pres á ningú; sápigam que las personas que avuy se troban al calabosso, ellas mateixas hi han anat pels seus propis passos, s' han ficat á dintre y han demanat al agutzil que passés lo forrellat per la banda de fora.

Arcalde que vara en ristre fa tal us de la presó mereix que 'l nombrin ministre de la Gobernació.

Una frase del general Salamanca, á propósit del contracte ab la *Trasatlántica*:

«Aqueix contracte no es més que un calabrot d' or tirat á la companyia *Trasatlántica* perque se salví: es un *braguer* pèl fill de Lopez y Companyia.»

Lo president lo crida al ordre, creyent que certs instruments ortopédichs no 'ls necessitan més que 'ls qu' están *quebrats*.

Y 'l general Salamanca diu:

—Está molt bé: retiro 'l *braguer*.

Vá morir l' altre dia á Madrid un bon senyor que havia encarregat á un seu nebot, que axis que finas anés á trobar á las autoritats dihent que dintre de un bagul guardava alguns objectes de valor.

Lo nebot vá cumplir fiement l' encàrrech: las autoritats van presentarse á la casa mortuoria y dintre del bagul, van trobarhi...

Rés, un tresor: 38 cartutxos de dinamita, no sè quantas botellas de licor feniá y altres substancias explosivas.

¡A quin temps hem arribat!

Fins los difunts se permeten fer brometa ab lo govern.

A Nova York s' ha declarat una huelga... ¿de qué dirian?

No ho endavinarian may: una huelga d' enterra morts.

Los huelguistas demanan dos cosas: augment de preu y més treball.

Los enterra-morts de Nova York tenen un medi molt fácil de lograr la seva. No han de fer més qu' emigrar á Espanya.

Aquí 'l que no 's mor de gana, 's mor de una enrabuada.

Un petit detall que pinta l' energia dels nihilistas: Compareixia davant del tribunal l' estudiant Oubanoff, acusat ab motiu dels últims atentats contra la vida del Czar, y notable quimich, premiat per sos estudis ab la medalla d' or de la Universitat de Sant Petersburg.

Entre 'l president del tribunal y l' estudiant nihilista s' entaula 'l següent diàlech:

—¿Diga si va posar veneno á las granadas?

—Sí, vaig posar-hi.

—¿Y sabia las conseqüencias de aixó?

—Naturalment que las sabia, y per lo mateix que las sabia n' hi vaig posar.

—¿Va fer aixó tot sol?

—No.

—Ja ho sabíam, com sabém que 'l seu cómplice ha lograt evadirse. ¿Qui li ha proporcionat los medis?

—Jo mateix. A tal objecte fins me vaig vendre la medalla d' or guanyada en l' Universitat.

—¿Y per que no s' escapava vosté?

—En aquests cassos cada hū s' enten, y lo qu' es jo antes que fugir, prefereixo morir pel meu partit.

Decididament, los nihilistas son los homes de la energia, de la resolució y de la imperturbabilitat. Ab gent aixis, l' ofici de Czar se fa impossible.

Una altra monja.

Vivia á la casa de Misericordia de Málaga: tè 21 anys y es guapa.

Va demanar un dia á la superiora que la deixés tornar á casa seva, y per tota resposta va tenirla deu dias á pá y aygua tancada en un calabosso.

Per una finestra va poder saltar á una teulada; de la teulada va passar á un terrat y del terrat va tirarse al carrer á riscos d' estrellarse.

Aquí tenen una nova edició de la *Monja de Vallbona*.

Una noticia agradable pèls nostres lectors. En la pròxima senmana surtirá una nova obreta del nostre estimat company de redacció C. Gumá, titulada *20 minutos de broma*. Pèl que 'ls puga convenir, ja están avisats.

Un periódich de Sevilla, á propósit del cambi de las monedas de plata y de coure del antic sistema, ha fet un càlcul digne de ser conegut.

Colocant duros de Carlos III y Carlos IV en un plat de balansa y moneda alfonsina en l' altre, resulta que 500 rals en duros vells, pesan exactament 538 rals en moneda alfonsina.

De manera que 100 milions de pessetas en duros antics, pesan 107 milions 600 mil pessetas en moneda moderna.

Benefici pèl cambista, ó siga pèl govern: 8 milions 56 mil pessetas.

Y ara passém als xavos:

Disset pessas de dos colocadas en un platet de la balansa, corresponen á setze pessas de 10 cèntims. Resulta, donchs, que una pesseta en pessas de dos, correspon á una pesseta setanta cinch cèntims en moneda nova.

Cent milions de pessetas deixan una ganancia pèl cambista ó pèl govern, de doscents xeixanta milions de rals.

¿Comprenen ara la verdadera filosofia del últim cambi de monedas?

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Cornellá, Mossén Tomás Munyit, continua predicant desafortadament contra la *Cooperativa*; no sols contra l' escola que sosté aquesta Societat, sino fins contra la botiga de comestibles instalada per la mateixa. Mossén Tomás Munyit ha dit varias vegadas que si havia anat de rector á Cornellá era per favor. ¡Cuydado Mossén Tomás, molt cuydado, que s' acostan las calors, y sería sensible que havent anat á Cornellá per favor, tingués de trasladarse á París, á fer una visita á Mr. Pasteur. Prengui tilla, y no s' hi encaparrí.

L' últim diumenje de Quaresma vá predicar á Martorell un sant varó, valentse de un istil tant realista, que fins vá perméters explicar ab tots los péls y senyals los passos en que 's troba una partera en l' acte de desocupar. Hi ha en aquella vila donas de 60 anys que diuhem que may havian sentit una cosa per l' istil desde la trona, y son moltes las personas que d' aquesta feta han pres la resolució de no acostarse may més á l' iglesia. Pitjor per ells: aixis no 's divertiran. Apart de que aquí lo que 's necessita son católichs á proba de bomba.

CISMA DEL REFORMISME.

Arriba 'l pollo á Madrid, l' altre socio 'l passa á veure, l' abraça, l' besa, l' fa seure y... col-loqui tot seguit.

ROMERO. ¿Sabéu, senyor general, que durant la mèva ausencia, siga olvit ó negligencia, ho heu fet molt, pero molt mal?

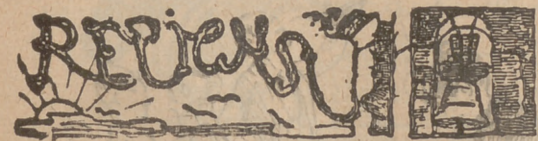
LOPEZ. ¿Jo? Vos: al marxar d' aquí vareu quedat encarregat de dirigir aquest remat que entre 'ls dos vareu reuni.

Eran poch; pero tenian subordinació, cordura, fe en la nostra jefatura y feyan lo que devian. Y gracias á tot aixó, lo nou partit reformista presentava un cop de vista com un partit de debó. Avuy vinch y jadios virtuts!

radios esquadrons brillants!
 Son molt més poquets que avants,
 però... més mal avinguts.
 LOPEZ. Permeteu; no ho miro aixís:
 crech que en vostra apreciació
 hi ha molta exageració.
 ROMERO. ¡Y que hi ha d' havé, infelís!
 LOPEZ. Algú us ha armat un embull
 però en quan a mi, creguéu,
 no veig res del que diheu.
 ROMERO. ¿No? Pues, fill, teniu pa al ull.
 LOPEZ. ¡Aquesta si qu' es bèn bona!
 ¿Es a dir que desmentiu
 lo que un home com jo us diu?
 ROMERO. No hi ha més: es tal com sona.
 O sinó, diguéu: ¿per què
 no ha vingut ningú a esperarme,
 com es us, per saludarme?
 LOPEZ. ¡Ah! D' aixó jo no 'n sé re.
 ROMERO. ¿Cóm es que ab motiu del joch
 s' han dit déu mil desatinos
 respecte als nostres cassinos?
 LOPEZ. No n' hi sentit res tampoch.
 ROMERO. ¡Y cóm es que dos ó tres
 dels nostres amichs millors
 s' han tornat conservadors?
 LOPEZ. Tampoch no n' sabia res.
 ROMERO. ¿No? ¡M' agrada la catxassa
 ab que us donéu! ¿Es a di
 que us quedéu de guardia aquí
 y no sabéu lo que passa?
 LOPEZ. Lo despit us atropella:
 soch general y...
 ROMERO. ¡Ja ho sèl
 Y no serviu casi bè
 ni per fer de centinella.
 LOPEZ. ¡Don Paco!
 ROMERO. ¡No us enfadéu!
 Ja que aixó tan vos altera,
 mentres he estat a Anteguera
 ¿qu' es lo que havéu fet? Diguéu.
 LOPEZ. ¡Ay, ay! Res: hi anat cumplint
 lo que van dir-me, apuntant
 tots los que anavan entrant...
 ROMERO. (Si; y 'ls que anavan sortint)
 LOPEZ. De tan en tan dava un vol,
 posava en premsa 'l cacumen,
 y llegia 'l meu *Resumen*
 y 'l vostre *Diario Español*.
 Armava discusions vivas
 cada tarde allá al Congrés,
 pera explicarlas després
 al senyor Linares Rivas.
 Y cridava que 'l partit
 m' obehís, y estés ben cert
 de que aviat serém poder...
 ROMERO. ¡Pues tornéu-vosen al lli!
 Gracias al tacto espantós
 que fins aquí heu demostrat,
 lo poder ¡fist! ja ha volat.
 LOPEZ. Será per culpa de vos.
 ROMERO. ¿De mí? ¡Vaya una fresca!
 Sou vos lo qui ho heu malmés.
 LOPEZ. ¡Vos!
 ROMERO. ¡Vos!
 LOPEZ. (¡Y ho diu com si res!)
 ROMERO. (¡Quin general més criatural!)
 Ja veuréu, pues, amich *Lopas*;
 tirém l' aliansa per terra:
 vos us quedéu ab la esquerra
 y jo recullo mas tropas.
 LOPEZ. Conformes; pero evitéu
 que 'l rompiment mogui estruendo...
 ROMERO. ¡Seria ua bunyol tremendo!
 Bueno... ¿sabéu qué direm
 Que quedém des-compromesos,
 sense pesar ni violencia,
 per rahons... de conveniencia.
 ¿Quedém entesos?
 LOPEZ. Entesos.
 L' un se 'n va cap al café
 á saludá 'l seu *corrillo*;
 l' altre encén un cigarrillo
 y torna á casa. *Con que*,
 si senten dir pèl veynat
 que 'l nou partit reformista
 ha acabat sa vida trista,
 ja saben tot cóm ha anat.

C. GUMÁ.

¿Ué hi ha? ¿Qué passa?
 Diuben qu' en Martínez Campos
 está tant cremat ab en Cassola, y
 qu' en cambi en Cassola trina con-
 tra en Martínez Campos.
 L' heroe de Sagunto amenaça di-
 mitir lo càrrech de Capità general de
 Castilla la nova; y 'l ministre de la Guerra respón:—
 Que vinga la dimissió.
 ¿Pero no eran tant amigatxos? ¿Qué passa? ¿Qué
 hi ha?
 Intentarém explicarho per medi de una fábula en
 prosa.
 Al péu de un garrofer va neixe una carabassera: la

carabassera s' arrastrava humilment y 'l garrofer va
 dirli:
 —Vina, vull protegirte: acóstat y enfilat.
 No va tenir que dirli dugas vegadas. La carabassera
 s' enrosca en la soca del garrofer, invadeix las bran-
 cas y s' enfila fins als últims branquillons.
 Als pochos dias ja 'l garrofer no 's veyá: no 's veyá
 més que la carabassera, y deyan los pagesos:
 —Ay, ay, ¡quina extranyesa! Un garrofer que fa ca-
 rabassas. ¿Ahont son las garrofas?
 Es lo que diuhen los que 's creyan que aquí á Es-
 panya 'l general Martínez Campos era l' únich que
 tallava 'l bacallá:
 —Ay, ay, lo general Cassola fent projectes... ¿ahont
 son las garrofas del heroe de Sagunto?
 Casi sempre y en especial los dias de toros, al
 obrirse la sessió del Congrés, al saló de sessions ape-
 nas hi ha ningú.
 —Es un escandol, deya un dels pochos diputats que
 hi concorren, ¡tant casi tots los diputats de la ma-
 joria.
 A lo que va respondre 'l redactor de un periódich
liberal:
 —Los diputats de la majoria no faltan may.
 —¿Tambè vol disculparlos?
 —No es aixó: los diputats de la majoria no faltan;
 sobran.
 En Cánovas se 'ns casa.
 No hi tinch res que dir: que 's casi y Déu li donga
 molts anys de ventajá.
 Sols una cosa m' interessa y encare per casualitat.
 ¿Tindra ó no tindrà sogra?
 ¿Sogra de un mónstruo!
 ¿Veritat qu' es una cosa que no pot imaginarse?
 Mentres uns sostenen que don Anton pensa casarse
 pèl juny, diuhen altres que no 's casará fins al octubre.
 Comprench qu' en aquest punt siga diplomátich y
 fassa bobejar á la gent.
 Jo al seu puesto faria lo mateix.
 Per por als esquellots.
 Per poderse casar com cal, diuhen que 'l seu ami-
 gatxo Pidal li dona lliçons de doctrina cristiana.
 —¿Quants Déus hi ha?
 —Un.
 —¿Qui es Déu?
 —Jo.
 A pesar de que 'ls versos amorosos del mónstruo es-
 tán tots dirigits á una tal Elissa, la senyoreta que ha
 de casarse ab ell se diu Joaquina.
 —Es lo mateix, deya un poeta que tè gran facilitat
 en cassar rimas.
 —¿Lo mateix?
 —Si senyor: Elissa, consonant de pallissa.
 —Ah, ja ho veig: y Joaquina consonant de tonyina.
 —Exactament.
 Si algun dia passen pèl carrer de la Porta-ferrisa,
 fixinse en l' antigua capella de la Verge de Montserrat,
 ó siga ab l' últim portal de la casa Magarola.
 Avuy ja no es tal capella, sinó botiga.
 Veritat es que subsisteix encare un baix relleu sobre
 la porta, representant l' histórica montanya.
 Pero dessota del baix relleu s' hi llegeix un rétol
 que diu: *Tocineria de Montserrat*.
 Confesso la mèva afició á la llangonissa: desde sa
 última transformació m' hi tornat devot de aquella
 capella.
 Los madrilenyos preparan una batalla... No s' alar-
 min, una batalla de flors.
 Nosaltres pensém enviarhi á don Francisco de Paula,
 que tantas ne tira per aquella boca... Flors sense olor;
 pero flors al fi.
 Y vels' hi aquí que si l' hi colocen en Moret davant
 per davant, ja tenim la batalla armada.
 Y si un se troba entre mitj
 de l' una y l' altra cotorra,
 per no arreplegá un esquitj
 es qüestió de apretá á corre.
 Ja ha sortit lo primer número del *Mundo*, órgano
 de D. Cristino.
 D. Cristino ab lo *mundo* á la má, está molt en ca-
 rácter.
 Vels' hi aquí *el niño de la bola*.
 Lo general Salamanca s' ha separat del partit fusio-
 nista.
 Y deyan que faria cap' al partit conservador, pero
 ell ho ha desmentit.
 ¿Se farà reformista?

Tampoch.
 —Y donchs, D. Manuel, ¿ab qui se 'n va?
 —Ab los primers que 'm nombrin ministre de la
 Guerra.
 Jo, francament, crech que per aquest càrrech no 's
 trobaria a ningú més.
 Perque ja haurán observat qu' está sempre *en guerra*
 ab tothom.
 Y es tal lo seu esperit batallador, que quan no
 troba á ningú ab qui barallarse 's declara la guerra á
 si mateix.
 Cassat al vol en una cerveseria.
 —Andrèu, pendrás un xop, ¿veritat?
 —No... no... no... de cap manera.
 —¿Com! ¿No t' agrada la cervesa?
 —Per lo mateix que m' agrada, no 'n prenc un,
 sinó dos.
 Lo propietari de un camp situat á ca 'n Tunis, n' está
 molt gojós, y diu:
 —L' obertura del cementiri nou ha donat molta vida
 á aquells terrenos.

FRAGMENT

de la obra POESIAS JOCOSAS DEL RECTOR DE VALLEFOGONA,
 que acaba de sortir á llum; edició de lujo, adornada
 ab multitud de dibuixos, formant un tomo elegant de
 240 páginas, encuadernat ab una cuberta á dos tintas,
 que val sols 2 pessetas y 's ven en las principals librer-
 rias y en la d' en Lopez, Rambla del mitj, 20.

LLETRA BURLESCA.
 A UNA JOVE HORTELANA

Ves á buscar espinachs,
 minyona, puig tant ho vols:
 mes guarda que 'ls caragols
 no 't toquen ab sos llimachs.
 Mira com posas lo peu,
 guarda bé, amada germana,
 aqueixa roba de grana
 que no t' estima ni preu:
 no 'n fassas tela de sachs
 ves remirada com sols:
 mes guarda que 'ls caragols
 no 't toquen ab sos llimachs.
 De aquella mostra argentada
 lo engany, minyona, coneix;
 que lo que plata apareix,
 es una baba malvada:
 del exterior no't pachs
 que es capa de engany y dols;
 mes guarda que 'ls caragols
 no 't toquen ab sos llimachs.
 No't fies de qui no's fia
 de algú, y ab ser ell tan moll
 la casa se'n porta al coll
 y per las banyas se guia:
 no vajes per los ubachs,
 que van per allí á estols:
 mes guarda que 'ls caragols
 no 't toquen ab sos llimachs.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-no-a.
  2. ANAGRAMA.—Crema-Carme.
  3. TRENCA-CLOSCAS.—Batalla de Reinas.
  4. GEROGLÍFICH.—Per perdigons los cassadís.
- Han endavinat totas las solucions los ciudatans A.
 Alacaya, Un Almatrense, Nauj Sodlor, Plácido, Torero
 d' hivern, y F. del Vinyolas; 4 Musiquetas y Manuel
 Mas y S; 3 J. Mazzantini y Pep Xato; y 2 no més Dós
 Cusins y Ego Sum.

ENDEVINALLAS

XARADA.

La nena de D. Rafel
de una dos fresca y hermosa,
tè un primer de la tres-prima
la cosa més dos-segona,
puig en temps de prima-quarta
de goig quarta-prima 's torna
quan véu qu' en busca de un tot
dins lo mar sens por s' enfonza.

BORNI.

ANAGRAMA.

Per seguí á una modisteta
vareig caure en un total
y ara, desde aquella feta,
tinch una tot que 'm fa mal.

A. RUBERT.

CONVERSA.

—¿Vols veni Angelina als toros?
—Gracias, no m' agradan pas

—Torna á matá aquell espasa.

—¿Quin?

—L que 'ls dos hèm nombrat.

ANGEL GARCÍA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: finca rústica.—Tercera: nom de dona.—Quarta: idem.—Quinta: color.—Sexta: membre de auell.—Séptima: vocal.

ESQUITX DE CÒMICH.

GEROGLÍFICH.

×
= || ADA

R. T. DIPLOMÁTICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Camadall. Un tarambana, dos Cusins, Paperinas, M. R., Musiquetas, Nauj Sodor, Masquefi, A. Manso F., Un Almatrense,

A. Alacaya, Elecxear Coma, Ninus, Japet de l' Orga, J. Taxonera, J. L. Batea, Nas de patata, Sarauhista vell, Un aficionat, y Verdaderament: Lo que 'ns envian aquesta senmana no 'a per casa. Ciudadans Esquitx de Cònich, Ego Sum, Fill del Violets, Torero d' hivern, Placido, Claveguera, E' Arnau y Costa. Un monument, A. Robert, M. Soteras, Manuel Mas y S., J. Masó, Saldoni de Vallcarca, J. Roca, Catarina y J. D. Un taberner:—Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Norma R.: Esta millor; pero ha d' arreglarse encare: dels acudits n' insertarem un.—J Cap: No podem parlar de las eleccions per no ser res del altre món. Insertarem alguns pensaments.—P. Reig: La poesia va bé, encara que floriaja una mica.—Viladaura: Insertarem un acudit.—J. I. Figuerola y P. M. «La Selva»: Son tants los pobles en que s' han fet trampas, que no podent parlar de tots hem resolt no parlar d' cap.—Aguileta: L' article es fluixet: l' epigrama ha d' arreglarse.—A. Palleja: Hi ha alguna cosa que va; pero tenim una idea de haverho llegit ja fa molts anys en altre puesto.—Frascuellito: Los versos estan bé.—Angel Garcia: Idem. idem.—Pepet del Carril Esta millor que l' altre vegada que va enviarnosla.—R. Roura: No fila prou bé.—J Got Anguera: Va bé la poesia: en quan a la pesa no l' hèm rebuda encara.—Tranquil de Reus: Lo que 'ns diu no té gran cosa de particular y per tant no val la pena de parlarne.—Follet: alguns cantars poden anar: respecta a la poesia encara que té alguns trossos escrits ab facilitat, adoleix de algunas caygudas y descuits que la fan impublicable.—J. Baucells Prat: Va bastant bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA PELEGRINACIÓ

À

MONSERRAT

(ALOCUCIÓ ILUSTRADA)

14 de Maig de 1887.

«Allí, en medio de aquel sublime cuadro de la naturaleza, uniremos nuestra voz al canto de los ruiseñores...»

«En vista de ello, la Pía Unión de San Miguel Arcángel, con la cooperación de la Asociación de católicos de esta ciudad, del Fomento Católico y del Centro moral instructivo de Gracia...»

«Vayamos una vez más en piadosa romería...»

«Esperamos que será brillante manifestación de fé, y motivo de regocijo para todos los buenos.»